

A Balázs-hegy gyomrában

A Mészégető-források patakos barlangja az Orfűi-tó szomszédságában található. A mintegy kétszáz méter hosszúságú sziklaüregben másfél-két órát kalandozunk, felfedezve a sötétség és a csend birodalmát. Egyediségét az oldásos formák, vízesések adják. Az üregrendszerből nagy esőzések után óriási erővel tör felszínre a víz.

Délután kettőre beszéltek meg az indulást Kéki Anti barlangász barátommal. Kicsit mindenki késik. Gyors átöltözés következik egy erre a célra épített kis házban. Hogyan lehet a barlangász felszerelést gyorsan felvenni? Sehogy, de azért igyekszünk, mert igen hideg van. Saját „játsszós” ruhánkra ráncigáljuk az overallt, ami nem vízhatlan, de állítólag szellőzik és majd „odabent” még melegíteni is fog. Reméljük. Gumicsizma, kobak (fejvédő sisak), fejlámpa. Csak ágyékban és nyakban szorít, de rövidesen eltörpülnek ezek a problémák, hiszen egészen mással leszünk elfoglalva – kúszás, mászás, kapaszkodás, iszabirkózás.

Negyed óra és a barlang sziklabejárata előtt állunk. Elindulni csak akkor tudunk, ha a barlang első szifonjából kiszivattyúzták a mintegy két köbméternyi vizet. Miközben a művelet folyik, egy kis barlangász leckét kapunk.

Az alacsony bejárati szakasztól négykézláb mászva jutunk az első szifonig. Azon, és a sziklákon átküzdve magunkat 20-30 centis iszapban görnyedezve haladunk tovább. Rövidesen szűkületekhez érkezünk. Itt a járat két méter magassá válik, de olyan keskeny, hogy alig tudjuk átpréselni magunkat. A barlang nagyon párás és meglepően meleg – 10-12 fok. Kapkodjuk is a levegőt szaporán. Egy kisebb teremben megpihenünk, a fejlámpák fénye szép cseppköveken pásztázik. Egy percre mindent kikapcsolunk; élvezzük az abszolút sötétséget és csendet. Távolabbról már hallani a barlang patakos ágának zubogását. Nagyon alacsony, de széles sziklahasadékon bújunk át, itt már a gumicsizma sem segít, hol térdig gázolunk a vízben, hol meg szinte ülve „haladunk”. Vezetőinknek igazuk lett: az overallban tényleg melegünk van. A kitáguló járatban már-már kényelmesen érünk egy kis vízeséshez, majd mászunk fel a következő sziklahasadék zúgóájához. Az üregen fel- és átkapaszkodva egy kis terembe jutunk, majd a barlang legnagyobb vízesésének vaslétrájánál véget érnek a járatok. Az Orfű fölé tornyosuló, 320 méter magas Balázs-hegy mély gyomrában vagyunk. Felettünk és körülöttünk csak sziklák. Hátborzongatóan izgalmas, bár egy kissé nyomasztó érzés. Barlangi túránk első kétszáz métere ezzel véget ért. És ahogy az lenni szokott, a visszafelé vezető út mindig gyorsabbnak és rövidebbnek tűnik. Már nem zavar minket a sár, se a térdig érő víz. Kúszva, mászva, préselődve rövidesen újra a friss levegőn vagyunk. Derékig átázva, nyakig sárosan, kicsit remegő lábakkal megyünk a tóra mosakodni. Megszabadulunk komfortos felszerelésünktől, gumicsizmáinkból kiöntjük a bent rekedt liternyi vizet, és ismét egy nagy kalanddal gazdagodva haza indulunk.